

se mimo zřetel činnosti záležející v pravidelném dohledu k pracím osob jiných, o něž tu nejde, plyne z cit. ustanovení odst. 2 lit. a) e contrario, že zaměstnanci, kteří nekonají práci převážně duševních, nýbrž práce tělesné, pojistné povinnosti podrobeni nejsou. Sluší je proto považovati za dělníky ve smyslu odst. 1.

Ježto tudíž nař. rozhodnutí, pokud jde o období od 1. července 1920, je založeno na nesprávném právním názoru, slušelo je zrušiti pro nezákonnost.

Č. 4471.

Pozemková reforma (Slovensko): O záboru majetku, který je spoluvlastnictvím několika dědiců.

(Nález ze dne 4. března 1925 č. 683.)

Prejudikatura: Boh. 1011, 1071 a 2722 adm.

Věc: Bartoloměj B. a dědicové po Josefu V. (adv. Dr. Mandič z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu o poznámku záboru.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: K návrhu stpú-u poznamenal okresní soud v Berehově při nemovitostech ve vl. č. . . . pozemkové knihy kat. obce B. připsaných Josefu V., resp. jeho pozůstalosti, že nemovitosti ty jsou státem zabrány, o čemž vyrozuměl Bartoloměje B. jako zástupce Josefa V., případně jeho pozůstalosti.

Nss uvážil o stížnosti do opatření toho podané takto:

Žal. úřad, prohlašuje majetek, o nějž jde, za zabraný, vycházel z předpokladu, že jde o nemovitosti přesahující výměru stanovenou v § 2 záb. zák. a náležející jednomu a témuž vlastníku, totiž Josefu V., případně jeho pozůstalosti. — — —

St-lé popírají správnost a zákonitost knihovního stavu dovozující, že oni jsou to, již reprezentují pozůstalost Josefa V., že stali se vlastníky onoho majetku jak mocí testamentu, tak i mocí svého zákonného dědického práva, a snaží se tudíž, pokud lze z doslovu jejich stížnosti souditi, útočiti na opatření v odpor vzaté s hlediska jednotnosti vlastnického subjektu. Po názoru nss-u však neprávem, neboť vývody ty vrcholí v podstatě v konklusi, že nemovitosti, o něž jde, byť i byly dosud knihovně připsány Josefu V., resp. jeho pozůstalosti, připadly do vlastnictví st-lům jako jeho dědicům a že tudíž jde o majetek náležející nikoli jedné, nýbrž sedmi různým osobám.

Vývody ty nemohou však v daném případě přicházeti vůbec v úvahu. St-lé zmiňují se sice v doslovu své stížnosti o tom, že majetek, o nějž jde, si mezi sebe již dávno rozdělili, ale v dalším obsahu stížnosti označují sami své vlastnické právo podle podílů se zřetelem k počtu členů a hlav, a uvádějí, že majetek je ve správě opatrovníka, jenž provádí jeho fruktifikaci pomocí pachtu, rozděluje pachtovné jednotlivým dědicům podle poměru jejich podílů. Naproti tomu neuvádějí, kdy a jak domnělé fysické rozdělení majetku mezi jednotlivé dědice provedeno bylo.

Když se pak uváží, že ani v akci soupisové o fysickém rozdělení majetku není zmínky, podává se z toho jasně, že tu jde o spoluvlastnictví st-lů k onomu majetku a tudíž o soubor nemovitostí patřících vlastnický týmž spoluvlastníkům po rozumu § 2 zák. a tedy, když výměra majetku toho týmž § předpokládaná v pochybnost vzata nebyla, o majetek záboru podléhající. (Srovnej Boh. 1071, 2722 adm., v němž zejména i dovozeno, dědilo-li více dědiců souhrn nemovitostí, že nestává se ani na Slovensku již nápadem dědictví dědic vlastníkem určité z nemovitostí těch, nýbrž se stane tak teprve tehdy, když vypořádáním se se spoludědici dostane se mu určité nemovitosti.)

Bez důvodně snaží se posléze st-lé podvrátiti správnost a zákonitost opatření v odpor vzatého námitkou, že jednotlivé podíly majitelů nepřesahují minima, při němž jsou prosty záboru, a že po uspokojení tohoto zákonného nároku jednotlivých dědiců na ponechání onoho minima jest pozůstalost vyčerpána tak, že pro zábor již vůbec nic nezbývá. V tomto směru odkazují se st-lé k nál. Boh. 1011 adm., v němž byl vysloven a podrobně odůvodněn názor, že z ustanovení § 2 zák. nelze dovozovati, že soubor nemovitostí náležejících spoluvlastníkům nepodléhá záboru, když z celkové výměry nepřipadá na každého ze spoluvlastníků více než 150 ha na půdy zemědělské nebo 250 ha půdy vůbec.

Bylo tudíž zamítnouti stížnost jiných stížných bodů neobsahující jako bezdůvodnou.

Č. 4472.

Pozemková reforma (Slovensko): * Státní pozemkový úřad nemůže odepřít souhlas k prenotaci směnečných pohledávek na zabraném statku dle § 7 zák. zák. jedině proto, že by se udělením souhlasu knihovní stav komplikoval.

(Nález ze dne 4. března 1925 č. 4405.)

V ě c: Max P. v Bratislavě proti státnímu pozemkovému úřadu o prenotaci zástavního práva na zabrané nemovitosti.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-l požádal okresní soud v Pezinku za povolení prenotace exekučního zástavního práva pro pohledávku 350.000 Kč na pozemkovém majetku připsaném knihovně Dru. Mořici P. Obvodová úřadovna, již žádost vzhledem k tomu, že jde o majetek státem zabraný, byla postoupena, rozhodla, že neuděluje žádaného souhlasu ke vkladu zástavního práva, ježto neuznává vlastnického práva Dra Mořice P. na pozemky, na něž zástavní právo má býti vloženo.

Proti tomu podal st-l odvolání k stpú-u namítaje, že obvodová úřadovna překročila meze své působnosti, jestliže vyslovila, že exekutu nepřisluší vlastnické právo na nemovitosti, o něž se jedná, ježto o tom, je-li jmenovaný vlastníkem či není, přísluší rozhodovati soudu. St-l však nežádal ani za vklad zástavního práva a také netvrdil, že exekut je vlastníkem dotčených nemovitostí, nýbrž žádal za prenotaci zástavního práva pro ten případ, že exekut vlastníkem oněch nemovi-